

Чаланъ, първиятъ снарядъ му раздробилъ дѣсния кракъ и разкъсалъ корема.

Печална картина. Неговъ другарь отъ полка прибра вещигѣ му. Той трие челото си отъ мжка, която изпитва предъ мисълта, че трѣбва лично да пише на неговата майка и млада булка за постигналото ги нещастие. Не. Той може да пише. Тоя синъ и мжжъ изпълни дългътъ си и падна съ честъ на бойното поле.

Той може да направи това. Ние не се биемъ за търговски интереси, нито пъкъ да въдворяваме тиранията надъ други народи. Ние се боримъ и мремъ за своята земя и искаме да запазимъ народа си отъ тираничната власть на гърци, сърби и ромънци.

Дъждъ иска да рѣми. Облачно и прихлупено, самото небо плаче за безвреме загиналия капитанъ. Камионетката, въ която ще натоварятъ Храбъръ и още нѣколко по-леко ранени, пристигна. Сбогуваме се и то така, като че ли никога нѣма да се видимъ. И двама се стискаме въ обятията си и лѣемъ сълзи досущъ като разцивлени жени.

При тръгването на камионетката, неприятелски аеропланъ се изви надъ болницата и изсипа нѣколко бомби, които не направиха никакви поражения, но подлостята на тия културни французи ме възмути. Тѣ нападатъ една болница! . . . нападатъ знамето на международния червенъ кръстъ . . . подъ това знаме, дето намиратъ мило-сърдие, отдихъ и закрила всички — приятели и врагове. Тѣ искатъ да разкъсатъ едничкия знакъ, който е останалъ да говори още за хуманността въ озвѣрилото се човѣчество. Наредъ съ нашитѣ ранени има и французи — тѣ ще избиятъ и своитѣ. Но това имъ прилича, тѣ сж французи.

Късно презъ нощта отъ спалната палатка на лѣкаритѣ се понесе съдржано ура. Веднага рипвамъ отъ леглото, навличамъ шинела и отивамъ да видя защо и лѣкаритѣ сж започнали да адмириратъ съ викътъ на браннитѣ. Тѣ се радватъ като деца. Получено е известие: Тутраканската крепостъ паднала и били заловени 25,000 пленници съ 450 офицери и цѣлата артилерия и муниционни складове. Въ четири дни отгоре, нашитѣ войски на-